

Forslag til bibelsamtale

Menigheten vår går gjennom Evangeliet etter Lukas denne våren. Vi er opptatt av å få tak i hvilken kultur som finnes i Guds Rike, i bønn og tro på at det også skal bli en del av vår kultur i menigheten. Ukens tekst er Luk 15, 11-24; "Han løp sønnen i møte".

Momenter fra teksten: Lignelsen i teksten blir ofte kalt "Den bortkomne sønn", men noen mennesker har argumentert for at den heller bør kalles "Den kjærlighetssyke faren" ettersom målet med lignelsen er å formidle hvor mye kjærlighet faren hadde, framfor hvor bortkommen sønnen var!

I sønnens spørsmål om å få den arven som skulle tildeles han, sa han indirekte til faren at han skulle ønske han var død. Et slikt spørsmål ville vært uvanlig frekt i Norge, men var nok helt utenkelig i jødisk kultur, hvor verdien av familie og slektskap stod veldig høyt. Sønnen brukte pengene fra arven til å leve et utsvevende liv, og i hungersnøden gikk lommeboka tom for penger. Først når en svinflokk er blitt hans nærmeste venner, er det som om sønnen innser sin sårbarhet og sin lengsel etter det som en gang var hos faren; der "kommer han til seg selv".

Det må ha krevd ganske mye mot å reise tilbake til faren. Det lå nok høyt oppe i bevisstheten at faren hadde tatt det tungt da han for en tid tilbake forlot gården med arven under armen. Men faren hadde en enorm kjærlighet for sønnen; han kunne ikke vente til han kom nær – han løp han i møte med åpne armer! Wow, for en kjærlighet! Det er som om sønnen ikke får tid til å unnskyld seg, men nesten som om faren avbryter han med at det må stelles i stand fest! Den gjeveste kalven må slaktes, sønnen får de fineste klærne og ring på fingeren (symbol på pakt).

Helt siden syndefallet har menneskeheten foretrukket å gå sin egen vei. Vi har en tendens til å gjøre det motsatte av det Gud sier at er best for oss selv og andre – vi stoler ikke på Han. På tross av alt dette, er Gud alltid mest opptatt av at vår relasjon til Ham skal bli gjenopprettet og at vi skal komme til Ham, uansett omstendigheter. Synden/det gale vi har gjort finnes det tilgivelse for gjennom Jesus. Gud kjenner mer sorg over at vi ikke kommer til Ham med vår synd, slik at Han kan møte det med nåde og aksept, framfor at vi faktisk synder.

I de fleste tilfeller krever det mye mot og ydmykhet å komme til Gud vår Far med vår synd og sårbarhet – men det er det Gud ønsker mest av alt. Han ønsker å vaske bort vår skyld og skam, Jesu død og oppstandelse er Guds sterkeste og tydeligste vitnesbyrd på dette. Vår Fars armer er alltid like åpne, Han er alltid klar til å sette en ring på vår finger, kle oss om i en ny kledning som tar bort skammen og til å ofre det beste offeret for å lage en real velkomstfest for sine sønner og døtre som han vendt tilbake til Ham!

Til samtale: La denne teksten være et utgangspunkt for samtale om Gud som en kjærlighetssyk Far som lengter etter å være med oss.

- Er det noen av oss som har historier/vitnesbyrd på hvordan Gud har møtt deg på tross av skyld og skam du har båret på?
- Hvorfor er det så vanskelig å komme til Gud med det gale man har gjort? Hva skal til for at det skal bli lettere å komme til Gud?
- Tror dere det er mange kristne som har dette bildet av Gud som en kjærlighetssyk Far? Hvorfor/hvorfor ikke?
- Bærer alle mennesker på en opplevelse av skyld- og/eller skam?
- Hva trenger mennesker som bærer på skyld- og/eller skamfølelse?

NB! Det er forskjell på skyld og skam. Skyld går på moral, mens skam går på modell. Skyld kjenner man på når man bryter moralske regler (eks. lovbrudd på landets lover eller de lovene/reglene som Gud har satt til menneskeheten og som er nedskrevet i hjertene våre), og tilgivelse er det som trengs for å bryte med skylden. Skam kjenner man på når man ikke klarer å leve opp til sine modeller (eks. man har Madonna som forbilde og i møte med henne vil man skamme seg, fordi man ikke klarer å være som henne. Bytt forbilde til Jesus, sier vi da!), og aksept er det som trengs for å bryte med skammen.